

Kim Heijdenrijk brengt weesjongetje eeuw later tot leven

Alles uit de kast voor George

Toen een Ansichtkaart uit 1916 op haar deurmat viel, nam het leven van Kim Heijdenrijk een andere wending. Ze schoof alles aan de kant om een oude droom te verwezenlijken: schrijver worden. Het werd een helse zoektocht, die eindigde met 'Op zoek naar George', een spannende reconstructie van het leven van een Haags weesjongetje.

Door Marc Konijn

Het is eigenlijk allemaal begonnen met de verhuizing, drie jaar geleden, van het Statenkwartier naar ons nieuwe huis aan de Gaslaan. Dat is een heel raar gebiedje, een mengeling van oude huizen en nieuwbouw, met die schoorsteenpijpen van de energiefabriek altijd op de achtergrond. Dat intrigeert me dan. Dus toen alle dozen uitgepakt waren, ben ik meteen de geschiedenis ingedoken. Dan blijkt dat aan het einde van mijn straat een weeshuis heeft gestaan, Huize Groenestein, een enorm complex met een uitgestrekte tuin en hoge muren eromheen, tot aan de Loosduinseweg.

"Als ik eenmaal iets wil weten, dan bijt ik me erin vast. Dus ja, dan zoek ik ook op Marktplaats bijvoorbeeld, naar boeken, tijdschriften, kaarten. Daar stuitte ik op een Ansichtkaart, precies honderd jaar geleden verstuurd, met op de voorkant een afbeelding van het 'Gesticht Groenestein', en op de achterkant een tekst die me eigenlijk direct bij de keel greep. Een jongetje uit een weeshuis, George Krul, vraagt op die kaart aan zijn oom waar zijn moeder is. Tranentrekkend. Heel fascinerend ook. Want dat is toch een heel gekke vraag, als je in een weeshuis zit?"

"Toen die Ansichtkaart een paar dagen later op mijn deurmat viel, werd mijn nieuwsgierigheid nog groter. Sommige letters waren helemaal gebibberd, en er zaten vlekjes op het papier. Op zo'n moment ben ik niet meer te houden, dan begint het te leven. Die vlekjes, zou dat van de tranen van George zijn toen hij de kaart schreef? Was dat misschien ook de reden waarom hij zo gebibberd had bij het schrijven? Inmiddels was ik er al achter gekomen dat Groenestein een gruwelijke plek is geweest, een weeshuis vol misstanden, waar kinderen liefdeloos zijn behandeld. Nou, dan heb je me. Ik moest en zou weten hoe het met George was afgelopen."

"In mijn zoektocht kreeg ik al snel de meest onthutsende informatie boven tafel. Zijn moeder Klazina heeft het zwaar gehad. Ze was van beroep een dienstbode, en stond geregistreerd als ongehuwd. Toch heeft ze veel kinderen gekregen. Een enorme schande natuurlijk in die tijd, dat kon echt niet! Je vraagt je af wat deze vrouw allemaal heeft

meegemaakt, hoe het zo ver heeft kunnen komen. Daar moet een tragisch verhaal aan ten grondslag liggen. De moeder van George is uiteindelijk krankzinnig verklaard. Eigenlijk niet zo gek ook, want ze heeft in korte tijd de helft van haar kinderen al op jonge leeftijd naar het graf moeten brengen."

Sloppenwijk

"Toen ik in de archieven opzocht waar de familie Krul gewoond had, was ik definitief verkocht. Het waren de allerslechtste buurten van Den Haag, zoals de Gedempte Gracht en de Hamerstraat. Vlak achter de Prinsegracht, in de Spijkmakersstraat, groeide George op als kleine jongen. Rond 1900 werd die straat in de volksmond ook wel het Spijkmakersslop genoemd. En dat was het dan ook echt: een sloppenwijk, zoals we die kennen uit landen als Brazilië. Ik had geen idee dat Den Haag zo veel armoede en ellende heeft gehad, maar het is toch echt waar."

"Hemelschreiend, hoe de mensen daar toen woonden, in vochtige kamers, met verzakte vloeren, zonder toilet, in piepkleine krotten zo dicht op elkaar dat je de buren een hand kon geven als je het raam opendeed. De ratten kropen overal rond. Het is dan ook niet zo vreemd dat daar de meest enge ziektes rondgingen. Als er cholera uitbrak, kon een heel slop doodgaan. Ik heb dat aan mijn hele omgeving voorgelegd, of ze wisten van het bestaan van sloppenwijken in Den Haag. Niemand. Mensen wilden het ook gewoon niet geloven. Wel dus. En dat terwijl het nog maar zo kort geleden is. Dat is best wel schokkend, als je daarover nadenkt."

"Voor mij was duidelijk dat ik een boek moest schrijven, met het levensverhaal van George Krul als leidraad. Het idee om een biografie te maken over een onbekende sprak mij zeer aan. De meeste biografieën gaan over belangrijke mensen, grote namen, vaak uit de hogere stand, die iets bijzonders hebben gepresteerd. Maar die welgestelde mensen, die intellectuele elite, de mensen die eigenlijk heel veel geluk hebben gehad, die vertegenwoordigen maar een heel kleine groep. Over de grote massa, over het overgrote deel van de bevolking in Den Haag, maar ook in alle andere steden, over mensen als George, daar hoor je niemand over. Ik vond het wel tof om het anders te doen, om een geschiedenis te

'Dan blijkt dat aan het einde van mijn straat een weeshuis heeft gestaan, Huize Groenestein'

KIM HEIJDENRIJK

Geboren: in 1979 in Amsterdam
Opleiding: Hogeschool voor de Journalistiek in Zwolle
Beroep/ervaring: Onder meer journalist bij Novum Nieuws, redacteur Omroep Flevoland en Business Class TV, hoofdredacteur tijdschrift de VBO Makelaar
Privé: Gehuwd, twee kinderen

Foto: Piet Gispen

schrijven van de gewone man. Want daar weten we eigenlijk maar verdomd weinig van."

Nog maffier

"Het is altijd al mijn droom geweest om schrijver te worden. Vroeger had ik de ambitie romans te schrijven, maar voor de grote literatuur bleek ik toch het talent niet te hebben. Vier keer ben ik aan een boek begonnen, maar door een gebrek aan fantasie heb ik die nooit af kunnen maken. Bij fictie ligt alles open, kan het verhaal alle kanten op – daar kan ik niets mee. Een historisch boek als 'George' vereist een totaal andere aanpak. Je duikt in de geschiedenis, reconstrueert, checkt de feiten. Saai is het nooit, want de werkelijkheid is vaak nog maffier dan je kan bedenken."

"Door mijn liefde voor het schrijven ben ik de journalistiek in gerold. Van alles heb ik gedaan: van redacteur voor 'Businessclass' van Harry Mens tot aan parlementair verslaggever voor een groot persbureau. De laatste jaren had ik mijn eigen